

СВЕТОСАВНИК

СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“

230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

Речи
које вам
ја рекох
дух су
и живот су.

ГОСПОД ИСУС ПОРУЧУЈЕ:

Небо и земља
ће проћи,
али речи моје
неће проћи.

НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА
У ХРАМУ СВЕТОГ САВЕ
СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА
СА ПОЧЕТКОМ У 10. ЧАСОВА ИЗЈУТРА

ЗА СВЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ
ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ СВЕШТЕНИКУ
О. ДРАГОМИРУ ШИПОВЦУ: 366 8390

ПОМОЗИТЕ ИЗГРАДЊУ ЦРКВЕНИХ ОБЈЕКАТА

С В Е Т О С А В Н И К

S V E T O S A V N I K

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
Општине 'Свети Сава' - Калтон
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско новозеландског

published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace

.....
Издази тромесечно

.....
Published Quarterly

УПОЗНАЈТЕ СВЕШТЕНСТВО СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЕПАРХИЈЕ АУСТРАЛИЈЕ

За Светосавски фестивал у манастиру "Св. Сава" сликали су се свештеници са својим митрополитом Г.Иринејом пред Новим Каленићом.

С ЛЕВА НА ДЕСНО:

Игуман манастира Синђел Тома (Казих)

-јереј Душан Стефанов, парох храма Св.Николе,
Вајкол, код Бризбана

-јереј Михаил Мешчерски, парох храма Св.Наума,
Њу Кастел, код Сиднеја

-архимандрит Сава (Јурић), архијерејски заме-
ник за Аустралију

-јереј Владислав Ђорђевић, парох храма Св.Ни-
коле у Ђилонгу

-Митрополит Иринеј

-јереј Драган Сарачевић, парох храма Св.Ђорђа
Кабрамата - Сиднеј

-протојереј Драгољуб Петковић, парох храма Св.
Саве, Аделаид

-јереј Драгомир Шиповац, парох Св.Саве-Калтон

-јереј Милан Цветковић, парох храма Св.Николе
Бризбан

-јереј Јаков Јовић, парох храма Св.Ђорђа
Канбера

-јереј Радомир Давидовић, парох храма Св.
Петра и Павла, Водонга

Још недостаје: о. Јован Вукадиновић и о. Милорад
Соактар, свештеник из Перта.

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

- СРЕДА 28. ЈУНИ = Свети Великомученик кнез
Лазар Косовски/ Св.Вид.
ПОМЕН ПОСЛЕ СВ.ЛИТУРГИЈЕ

Позивамо све вас који нисте спречени да се помолимо Богу и Светом цару Лазару да помогне напаћеном српском роду да стресе ланце ропске, који су му вишеструко натурени.

Учинимо то тога дана, истога дана када се на Косово пред Грачаницу слегне стотине хиљада Срба из свих крајева света, на челу са светим царом Лазаром и небројеном војском српских мученика од Косова до данас, који ће невидљиво тамо и овде да присуствују. Нарочито се обраћамо пензионерима да дођу и посведоче на Видовдан своје Косовско опредељење.

Света литургија ће почети у 10. часова.

-
- НЕДЕЉА 2. ЈУЛИ = Парастос Косовским јунацима, а после ће бити у дому даћа.
- СРЕДА 12. јули = Св.Петар и Павле -Служба у 10.
- НЕДЕЉА 16. ЈУЛИ= Помен +Дражи Михаиловићу и његовим саборцима у цркви -10.
- НЕДЕЉА 30. ЈУЛИ- СЛАВА КСС "ОГЊЕНА МАРИЈА" -10
- СРЕДА 2. АВГУСТ- Св.Пророк Илија - служба у 10.
- Субота 19. " - ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ у 10.
- Понедељак 28. - Велика Госпојина, служба у 10.
- Понедељак 11.9. Усекованије Св.Јована у 10.
(Усекованије се пости)
- Четвртак 21. 9. Мала Госпојина, служба у 10.ч.

НЕДЕЉОМ СВЕТА ЛИТУРГИЈА ПОЧИЊЕ ТАЧНО У 10:ЧАСОВА ИЗЈУТРА. БОГОСЛУЖЕЊА СЕ ОБАВЉАЈУ СВАКЕ НЕДЕЉЕ.

Данко Поповић

СИНАН-ПАШЕ У СРПСКОЈ ИСТОРИЈИ

(Пред гробом Владике Николаја српског)

Ево већ скоро четири stoleћа откако је Синан-паша, Арбанас љути, турски моћник спалио мошти духовног Оца, Просветитеља, Предводитеља, Светог Саве. Арбанас љути овај сатански злочин извршио је 1594. године после буне Срба у Банату и због тога што су Срби у банатској буни војевали под барјаком Светог Саве. Синан-паши није било тешко да схвати да Србе у тој борби, као и у свим уистину српским борбама, предводи Свети Сава, утемељитељ српске вере и државе. Синан-паша је те давне 1594. схватио оно што ће разумети и све касније Синан-паше — да Срби своју самобитност утемељују на светињама својих предака, на моштима својих светитеља, на гробовима својих ратника. Због тога су Синан-паше све до наших дана водиле рат против српских гробова, цркава и светих моштију.

Владика Николај је после Светог Саве најуспешније неговао свест о јединству земаљске и Небеске Србије, одговорност живих и мртвих за одуховљено разумевање српског националног бића. Владика Николај је нас Србе упозоравао да чувамо светиње својих предака да бисмо опстали. Нико као овај „вечити патријарх Српске православне цркве“ није схватио смисао Небеске Србије као остварење косовског завета, Савине идеје коју је кнез Лазар, великомученик косовски, јуначким изгинућем у дело спровео. Светиње предака су за Владiku Николаја биле знаци Небеске Србије, оне која никад није поражена, нити је могла бити у ропство вргнута. Небеска Србија је за Владiku Николаја била и остала извор оне моралне снаге којом Срби могу да савлађују сва искушења историје. Земаљска Србија ни једну истинску победу није извојевала без присуства небеске Србије. Међутим, и српски непријатељи су то врло добро схватили — у неким раздобљима чак и више и боље него сами Срби. Тиме се и може објаснити да Срби у Синан-пашама не оскудевају све до ових дана. Рат против светиња наших предака готово да није ни престајао. Највише су га водила два царства: турско и хабзбуршко. Тако је уништаван и одрођаван, умањиван српски народ, то је био услов исламизације и унијаћења. Тај рат воде и сад повампирили делови отоманског и хабзбуршког царства, на жалост, уз помоћ Срба Синан-паша.

Овако некако говорио сам свом пријатељу Американцу у Либертилу, на гробу Владике Николаја Лелићског — намерно нисам говорио: владике жичког и охридског. Говорио сам: лелићског, и објаснио Американцу да је владикино родно село своје име добило по лелеку који се над Подгорином дизао када су босански Турци посекали шес-

наест хиљада Срба избеглица са Косова и Метохије.

Синанпашинско понашање највише и најдрастичније је дошло до изражаја у току другог светског рата. Хрватске и муслиманске усташе извршиле су геноцид над српским народом у Независној држави Хрватској — објашњавао сам пријатељу Американцу, а он се чудило каква је то независна држава Хрвата створена под окупацијом уз помоћ Хитлера и Мусолинија; зар Хрвати нису сачињавали највећи и најзначајнији део Брозове војске која се против Хитлера борила у Југославији. Американац појма нема о томе ко је којој војсци припадао, нити штогод зна о судбини Срба у Хрватској. Не зна за Јасеновац, ни за Јадовно, ни за хиљаде јама у које су недужни српски мученици бацани живи или разбијених лобања. Американац не зна ни за уништавање српских светиња, за пљачкање и рушење српских цркава и манастира.

Синанпашинско понашање наставило се и после завршетка рата — говорио сам Американцу. Настављен је рат против српских гробаља и цркава. Српске цркве и манастири које су хрватске усташе порушили нису после рата обновљени и подигнути. Разрушени српски манастири и цркве још увек застрашују Србе и бодре нове усташе.

Мој пријатељ Американац, нормалан човек, не може да схвати да су хрватске усташе за четири године своје владавине уништиле, порушиле и опљачкале више српских цркава и манастира него Турци за пет векова своје владавине у Србији. Мом пријатељу Американцу не иде у главу да порушене српске цркве и манастири још служе као гнезда јејинама. Зашто их нису Хрвати обновили? Да ли су Срби због тога добили ратну одштету помоћу које би могли обновити своје опљачкане и порушене цркве и манастире? Немачка је платила ратну штету, то је дужна и Хрватска. Коначно, зашто сами Срби нису обновили и подигли манастире и цркве које су им опљачкале и порушиле хрватске усташе? Или, можда, тамо још владају они који су ове светиње порушили? Ко вам је сметао, зашто о томе свет ништа не зна? Зашто Срби нису свет обавестили о геноциду који је над њима извршен? Шта је учинила хрватска католичка црква, колико се она заузела за подизање разрушених српских православних манастира и цркава? Да ли је католичка Црква у Хрватској учинила јавно покајање, да ли је то јавно учињео Ватикан и папа? Ко је од католичких великодостојника тражио опроштај од српског народа и његове цркве?

Срби нису као Јевреји, они су ћутали о својим жртвама, нису смели да их истичу ни пред собом. Од Срба се тражило да у интересу Југославије своје мртве скривају пред светом. Књиге које су се бавиле жртвама хрватских усташа над недужним српским народом у Независној држави Хрватској дуго су биле забрањиване и нападане, читава хајка водила се против аутора тих књига, (тек после Брозове смрти о томе се више и истинитије пише и говори). Рат је, дакле, настављен против српских гробаља — један модификовани облик синанпашинског понашања.

Над јамама — масовним гробницама српских новомученика у Хрватској, Босни и Херцеговини после рата је записано да су ту страдали родољуби (и деца од седам година проглашена су родољубима и срп-

ске бабе), а на неким страстиштима нема ни знака да су ту страдали Срби. Синанпашинско понашање у овом случају се ангажовало да сакрије српска гробља. За виновнике најгнуснијих злочина над српским народом после рата је записано да су — слуге окупатора, баш као да је у питању послуга коју је окупатор довео из Немачке и Италије. Не пише ништа о националној припадности највећих зликоваца у историји Европе. Ни речи о томе да је геноцидни злочин над Србима имао своју традицију, да је вршен по монструозном плану припреманом тако дуго.

Потомци Синан-паша (онога Синан-паше који је спалио мошти Светог Саве на Врачару и оног другог, који је разрушио цркву Светих Архангела у Призрену и од камена те задужбине српског цара Душана направио своју, Синан-пашину цамију) имали су велику шансу за време окупације Косова и Метохије. Они су протерали Србе са њихових огњишта и њихове земље, али рат против српских гробова и других светиња нису могли водити по својим замислима — нису им дозвољавали Италијани, окупатори. Парадоксално, али истинито. Италијански окупатор, рецимо, није дозволио албанским зликовцима да поруше српску цркву у Ђаковици у чијим су криптама сахрањене кости српских војника и избеглица, дечака из 1915. године. Потомцима Синан-паша италијански командант је одговорио да у рат није пошао да би рушио туђе светиње, да не ратује против гробова и цркава. Тај рат је настављен после рата, наставили су га победιοци и „избавиоци“ народа. Тек после рата је српска црква, спомен костурница српских мученика у Ђаковици срушена и од њених цигала су направљени јавни клозети.

Потомци Синан-паша су после завршетка рата чинили зулуме који им ни Турци, ни Италијани не би дозволили. Потомци Синан-паша су деценијама изгонили српски народ са вековног огњишта, са самог прага његове државности и при том су спаљивали и каменовали српске богомоље, скрнавили и рушили српска гробља. Недавно су раскопали гроб двоје деце и бацили мртва тела псима и гладним птицама. О случају набијања на колац, на ону флашу у Ѓџилану нисам, говорио. Нисам речи прословио ни о убијању Срба пред њиховим укућанима, ни о мајци којој су пред очима Албанци убили сина — видео сам да је мој сабеседник у недоумици.

Зар Косово није албанска земља? — питао ме је Американац. Неки сенатори у Америци говоре да је Косово албанска земља. И штампа је у Америци писала да је Косово албанска земља.

Када би Косово била албанска земља — села, реке, планине носили би албанска имена. Када би Косово била албанска земља, Албанци би на њој имали своје старе цркве и друге споменике своје културе, не би један народ, ако није дивљи, могао да не остави правог знака свога вековног присуства на својој земљи. Све што је на Косову и Метохији изграђено и у светску ризницу као духовно благо унето, Срби су створили. Албанци су само рушили, Косово и Метохија су некада били предео најгушћих споменика хришћанске цивилизације. Нигде нема толико црквишта као на том пределу српске земље. Синан-паше су ве-

ковима то рушиле, па ипак нису могле све да униште — још постоје Ви-соки Дечани, Пећка патријаршија, Богородица Љевишка, Девич, још се свет има чему дивити, а зидови црква и манастира чувају тапију на српску земљу.

Американац слеже раменима, не може да разуме државу у којој најљући непријатељи нису изван њених граница него, напротив, унутар њих. Куда то води? Каква је судбина такве државе? Не може Американац да разуме рат против гробова и других светиња. Пита ме да ли се рат наставио против српских гробаља и других светиња и у другим пределима Југославије у којима живе и Срби.

И у Македонији су српска гробља запуштена и унижена. Српски ратници и мученици немају мира у тој земљи. Ни у гробу. Овај Владика, на чијем смо гробу, уредио је у тој земљи немачко гробље. И због тога је пре рата од Немачке добио одликовање. Као представник српске цркве и православља, Владика Николај је знао да његови непријатељи нису гробови. Томе је њега научио Свети Сава. Свети Сава је томе научио све Србе, зато Срби никада никоме нису оскрнавили света места и гроб. Срби, чије су светиње највише унижаване, никоме нису такво зло чинили, никада. Срби нису никоме отели, опљачкали, порушили цркву, нити су кога силом у своју веру нагонили. У Македонији, међутим, манастири које су изградили српски краљеви и српска властела не припадају више српском народу, српској цркви и српској држави. Они се чак и не зову српским — све што је српско прогнано је из тих споменика српске културе, која је срж српске духовне посебности и идентитета.

Ви износите фарсу, ви као да не говорите о српској трагедији, — каже ми Американац — ја вас тако чујем и доживљавам. Верујте, свако озбиљан у свету доживеће ваш удес као фарсу. И тешко ће вам поверовати. То што се вама Србима догађало ни једном се историјском и сувереном народу не би могло догодити. Ко вам је за то крив? Које треба да се жалите? Ко ће уместо вас Срба да води бригу о вашем опстанку? Ви се, поред свих прича о свом јунаштву и подвизима, понашате незрело, вас су као децу, залагали.

Дабоме, залагали нас хабзбурговци и наши издајници, није се нама Србима ништа догодило а да у томе нису учествовале наше српске Синан-паше. Те Синан-паше су на крову наше отаџбине — тако је Владика, пред чијим смо гробом, назвао врх Ловћена — срушиле освећену капелу и владици Петру II Петровићу Његошу ускратиле освећену цркву, па је наш владика остао закопан под теретом једног фараонског маузолеја.

И на Опленцу се догодило слично. Жива црква последњег српског краља Ослободиоца одузета је од Српске православне цркве и претворена у маузолеј. Карађорђе са свим својим потомцима је протеран са свете литургије којој поред Исуса Христа присуствује читава Невеска Србија. Зар и то све није рат против мртвих и њихових гробова?!

И коначно, гроб поред којег смо овде, у далеком Либертвилу, жртва је рата који се води против српских гробова и гробаља. Владици Николају Лелићском је његова земља забранила да се досели у сопствени гроб. Његов гроб је у Србији, у Жичи, или у Лелићу. Шта ће он и мртав у Либертвилу! Он је овде у туђем гробу. Хвала Америци и Американцима, они су и за време рата били једини савезници који су бринули о Србији и Србима; хвала Америци и Американцима што су после рата примили стотине хиљада српских невољника, хвала и за то што су своју земљу дали нашим невољницима за гроб. Али српски невољници треба да почивају у српској земљи. Владика Николај Лелићки је међу првима на списку Срба којима се ни по којем праву не може одузети гроб у отаџбини за коју је тако много учинио. Овако некако дошао сам у прилику да још говорим о Владици Николају, о месту и значењу које Владика личношћу и делом заузима у српској духовности.

Американцу никако да се разбистри удес са гробом пред којим стоји. Зашто је Владика Николај доживео судбину изгнаника? Зашто је гроб Владике Николаја Лелићског у туђој земљи, зашто таква личност није у свом гробу, у својој земљи? Ко је смео и могао да му ускрати право на гроб, на основу којег права је то неко могао да учини? Шта је Владика Николај учинио да би му неко могао ускратити право на гроб у отаџбини?

Уместо одговора, пријатељу Американцу сам испричао случај са Хитлером и генералом фон Лером. Фирер је своме генералу фон Леру ставио до знања да се међу Србима као највећи непријатељ Немачке мора сматрати врх Српске православне цркве. Посебно је Хитлер споменуо патријарха Дожића, митрополита Зимоњића и Владика Николаја. Хитлер је без сумње знао ко су његови непријатељи. Владика пред чијим смо гробом био је од Немаца за време окупације Србије заточен и спроведен у злогласни логор Дахау. После рата сужња из злогласног Хитлеровог логора владајући су прогласили за народног непријатеља, не њиховог, комунистичког непријатеља, што је, дабоме, нормално, него су Владика Николаја прогласили издајником народа. Ето, сужањ из Дахауа — издајник народа.

Американцу није било јасно: како то да Хитлер, највећи српски непријатељ, прогласи Владика својим највећим непријатељем, а тај исти Владика, који окупацију проводи заточен у логору Дахау, у своме народу буде проглашен за издајника тог свог народа. Кога је Владика издао ако је остао непријатељ непријатеља свога народа? Је ли он издао народ, веру, истину, слободу — или само комунисте? Откуда право једној идеологији да се изједначава са народом? Шта је са народом ако дозвољава једној политичкој странци да се изједначује са бићем народа?

Американцу, дабоме, не иде у главу: како је Владика пред чијим смо гробом могао издати комунисте кад су они, нормално, били његови непријатељи; како се, уопште, могу издати непријатељи? Могу се издати пријатељи, непријатељи се не могу издати... Зар се за то у вашем народу не зна?

Зна се да Владика Николај није обећао Косово и Метохију на поклон Албанији, зна се да није извршио албанизацију Косова и да није он после завршетка рата забранио повратак Србима на Косово и Метохију, зна се ко је то учинио. Али, ето, Владика је проглашен за издајника свога народа, а праве кривце за српску несрећу, још нико не оптужује, напротив, у њих се заклињу и многи Срби, још увек. Зна се да Владика Николај није измислио нити је потписао Устав из 1974. године — а, ето, ти који су учинили највеће дело издаје српског народа прогласили су Владика Николаја издајником. Још увек се у нашој земљи продаје рог за свећу, прави издајници још увек уживају у вилама које су отели, у дубоким фотељама, тове се дебелим пензијама и још увек се представљају као избавиоци и усрећитељи народа, над њиховим главама сјакте лажни ореоли, а мученици се проглашавају издајницима. И нико се не пита да ли је Владика Николај заиста издао Србију, да ли је издао оно што је највише и најсветије српско, Небеску Србију. Тако некако рекао сам свом пријатељу Американцу и додао: Биће да је Владика Николај много боље него његови осудитељи знао и шта је издаја и шта је Србија. И од кога Србији прети највећа опасност. Коначно, то је сад јасно читавом српском народу, али се о томе ћути, још увек.

Моје пријатељу Американцу ништа није јасно. Пита ме како је то могуће.

Све је могуће кад се над једним народом небо затвори — сетих се Његоша — и кад не прима плача ни молитве. И кад су мушка прса охладњела и у њима умрла слобода. И кад „племе моје сном мртвијем спава“. Тада се храбри, честити и праведни проглашавају издајницима, издајници ослободиоцима, избавиоцима и усрећитељима народа; уздижу се лажна божанства а истинитоме Богу се окрећу леђа; губи се у миру све што су преци подвизима и жртвама стицали; губи се национална територија, упропашћује се душа народа. Када се погазе светиње предака, унуци не припадају народу својих дедова. Тако се упропашћује демократска традиција српског народа и замењује туђим измишљотинама; губи се косовско предање и Косово „грдно судилиште“ предаје се Синан-пашиним потомцима.

А црква, ваша Српска православна црква, — мој пријатељ Американац зна да је Српска црква народна — шта је она учинила?

Када се помешају зло и добро и међу њима изгуби разлика, — сетих се упозорења која нам је Владика Николај упутио КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР — онда се губи смисао за праву српску Слогу, толико неопходну за опстанак и спасење Срба, губи се основа за јединство у Богу са три лица и постаје могућа не само подела у јединосушном и једномисленом народу (чему су Срби платили данак у крви, данак у трагичним деобама и сеобама), него чак и подела у самој Српској цркви. Ево, одавде, од ове цркве у Либертвилу и гробова око ње, само неколико километара од гроба Владике Николаја српског, ниче друга Српска црква као знак раздвајања у њој, знак да је нестало оне српске Слоге без које српски народ и српска црква не могу у овим тешким и смутним временима.

Ко вам је за то крив? — у гласу пријатеља Американца осећам призив цинизма.

Одговор и на то питање могао би дати Владика Николај, „вечити патријарх Српске православне цркве“. Ја знам само то да питање поделе у Српској православној цркви не може да буде само верско, црквено питање, то је и национална ствар. Ово питање најбоље би решили Свети Сава и Владика Николај. Они каноне не би користили за поделу у Српској цркви него би љубав, највиши канон хришћанске етике користили за мирене завађене браће. Али, шта се може, тако је то када се погази све што је прецима било свето — сетих се поруке КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР — онда се заборавља на „устав васионски од Бога“ и пада под Устав из 1974. Онда се дели црква, губе држава и народ, па смо „подсмех, прича и опомена осталима...“

Када се погазе светиње предака, онда и гробови испаштају, пристаје се на симетрију. На ту страшну лаж која изједначаје жртве и целате, Владика Николаја српског са загребачким надбискупом Алојзијем Степинцем, што је такође модификовани облик синанпашинског понашања, који у случају Владике Николаја српског има циљ да из душе народа истргне једног од највећих српских духовника и најбољег ученика Светог Саве. А нико се деценијама не пита на чему се заснива та симетрија. Како могу да се у било какав вид сличности доводе мученик, сужањ из Дахауа, са оним који седи у Загребу и помаже Павелићу у истребљењу Срба, у пљачкању, паљењу и рушењу српских цркава и покрштавању православних. Да ли је Владика Николај благосиљао рушење хрватских цркава, да ли је католике силом преводио у православље, да ли је разрађивао планове за нестанак Хрвата?!

Када се погазе светиње предака, пометњи нема краја.

ГЛАС ЦРКВЕ

Ох, Боже мој

Поскочио је јунак
У крвав бој,
И борио се љуто,
— Ох, Боже мој!

Из ране крв му тече,
Са чела зној,
Та он слободу тражи
— Ох, Боже мој!

И борио се љуто
За народ свој,
У првој битки паде,
— Ох, Боже мој!

Срећан је што је пао
За народ свој,
Ал' не зна да је заман
— Ох, Боже мој!

А за њим гине, пада
Још велик број,
Ал' све је заман —
— Ох, Боже мој!

ГЕН. ДРАЖА МИХАИЛОВИЋ
"ЧИЧА"

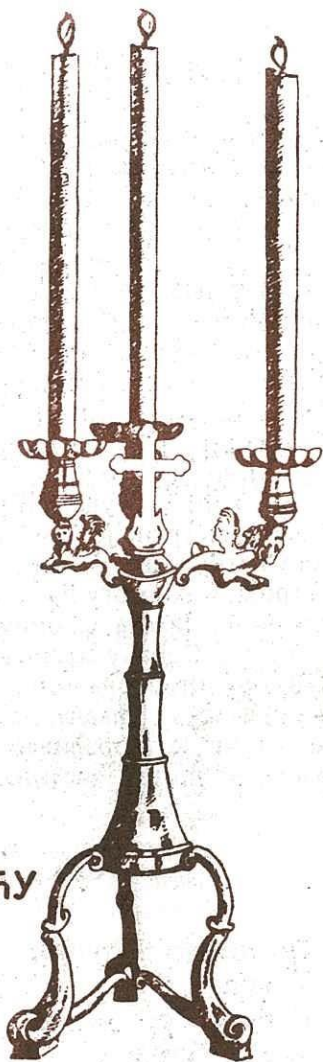
27 априла 1893 – 17 Јула 1946

ПАРАСТОС
ДРАГОЉУБУ МИХАИЛОВИЋУ
И СВИМ ИЗГИНУЛИМ
БОРЕЋИ СЕ
ЗА ВЕРУ И ОТЕЧЕСТВО

У НЕДЕЉУ 16. ЈУЛА 1989.

ПОСЛЕ ПОМЕНА БИЋЕ ДАЋА У ДОМУ

З У Б Љ О
В Е Ч Н А
С Р П С К И Х
П О К О Л Е Њ А !

ВИДОВДАН У ГРИНЗБАРИ

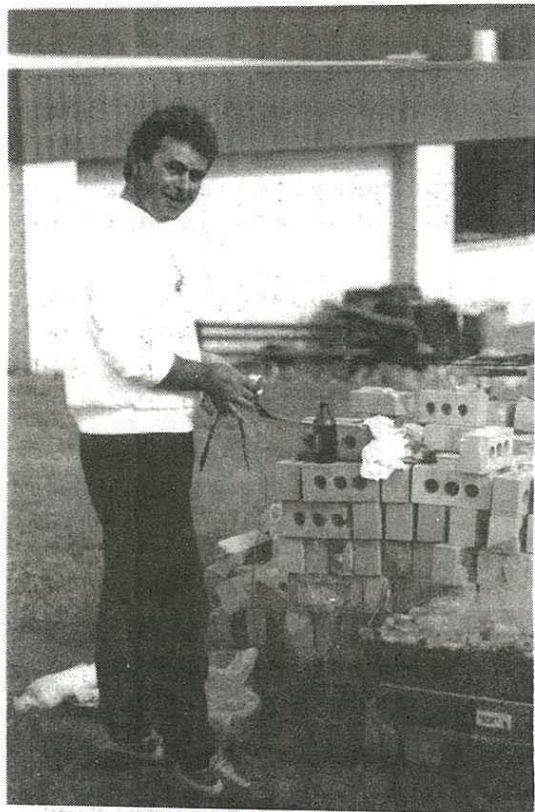
Пре него пређемо на опис прославе, сматрамо да би потребно било дати краћи увод онемо што је претходило самој свечаности.

Откако је сала почета, ниједно тромесечје толико није посла видело. Не само суботом и недељом да се радило, већ скоро сваки дан. За похвалу су и добри људи који су прискочили да помогну управи, па ћемо се потрудити да свако име споменемо.

Почећемо од улаза. Митар Козомара је организовао да се бетонира око сале са браћом: Николом Танасићем и Ђуром Пецером, а помогли су им: Ненад, Лука и један момак.

Њих шесторица су дошли чим се свануло и почели да излијевају бетон на већ припремљен терен и зашало ван, и није било прекида док све нису завршили, а онда су око 12 сати попили које пиво да надокнаде изгубљени зној. На слици су што стоје: Никола Танасић, Ненад, Ђуро, а чуче: Митар Козомара, Лука Петровић и Мићов нећак. Браво момци и свака част!

Пред крај радова на бетону испред и изнад сале, Радисав Живановић је припремио свим радницима роштиљ.

Иначе, Радисав живи близу сале и кад год треба нешто донети и послужити он је ту.

Надамо се да ће се он још и више активирати кад се опорави. Његова супруга је много помогла током припремања за Прославу, и деца њихова су такође добри Срби.

Тако би требали сви који живе у близини сале да прискоче када затреба, јер ће они и највише имати користи од ње на духовно-националном пољу.

У клозетима је Раде Глоговац пославио керамичке плочице са боком Гудељом, упола цене. А онда је на прослави Раде још поклонио \$ 1000, тако да нам је на тај начин доста уштедео и помогао.

Највећи посао и брига нам је била шмирглање патоса у сали и на бини. Пошто је патос већ годину дана стајао нелакиран, он се доста искривио и запрљао, па је то задало доста посла. Прво је Вито почео са мањим машинама, али је ишло споро. Онда се застало, и били смо уплашени шта ће се десити. Али док је Бога старог пријатеља, не треба се бојати. Прискочи нам Радован Бошњак, изнајми већу машину за шмирглање и за неколике вечери, са Витом Обрадовим и другим би све углачано. А Здравко Караман са Радом Ступаром два пута лакира салу, а један дан им је помогао наш Славко Ђурић. Тако се, захваљујући свести српској та велика брига пребрину.

Здравко нам је још офарбао плафоне бетонске свуда на улазу и клозетима.

Две суботе пред Прославу скупила се моба на ручак. На горњој слици се виде: Драган Контић, Михаило Томић, Илија Чубрило, Д. Гвозденовић, Марко Грмуша, Нешић Живота и Раде Јоветић. А на доњој: Вито Обрадов, Митар Козомара, Виљко Цвијетић, Радован Бошњак, Здравко Караман и Стево Гајић. Неки су већ били отишли на посао завршивши ручак.

Марко Милекић је поставио држаче око степеница, и сва врата где је год требало.

Раде Оклобџија и Вито обрадов су поставили ормаре у клозетима за умиваонике, а где је год требало да се дрвенарија или врата или штокови офарбају ту је био Љубо Наградић.

За преграде у клозетима материјал смо доста јевтино набавили преко Ђорђа Глоговца, а онда је наш Раде са помоћницима све то прописно поставио за два "викенда".

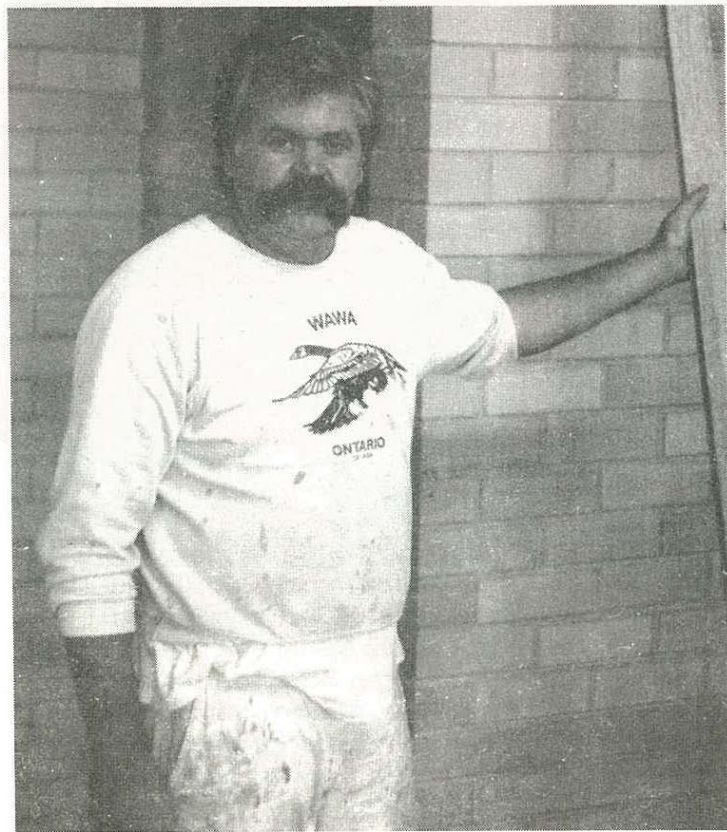
Кад су се постављале преграде у клозетима дошао је већи број Срба да и тај обиман и завршни посао обаве. Требало је лепити леминекс на ивице и дизајти тешке табле. Али док је добре воље ништа није тешко. На слици стоје: Драгољуб Гвозденовић, Раде Оклобџија, Вито Обрадов. Чуче: Стево Гајић, и М. Томић.

Био би грех не поменути и наше вредне пензионере, који су много ситног посла направили. А то су: Стево Гајић, Александар Лукић и Драгољуб Гвозденовић. Њима су помагали доста и Лазар Јузбашић и Михаило Томић, а и други, којих се сад не могу сетити. Углавном сви треба пензионере да ценимо, јер дају за своју цркву и задњи део снаге: као Марко Грмуша, Живота Нешић, а и Драган Контић. Опет нек извину неки ако сам их прескочио, али Бог зна.

За малу салу Стево Савановић је направио кухињу, и поставио је, на чему му се неизмерно захваљујемо.

СТЕВО САВАНОВИЋ СА СУПРУГОМ РУЖИЦОМ НА ПОСЛУ

Наш вредни фарбар ЉУБО НАГРАДИЋ увек је био на сали кад је требало фарбати. Да је плаћано оно што је он урадио била би нам велика цифра платити.

Још кад би се оженио сматрали би га пуно вреднијим.

На две недеље пред прославу била нас је захватила паника, шта ће бити са канализацијом и гасом. Али то се десило услед непознавања посла, јер Зоран Краварски је обећао и испунио своје обећање. Завршио је свој посао на време. Укопчани су клозети, разведена вода. Постављен бојлер за кухињу и клозете. Довер је гас и све што је било у вези са његовим послом. Још је и канале ископао за електрику, који иду од стуба до сале, и од сале до пумпе. Његов посао вреди неколике десетине хиљада долара, чиме је поставо највећи радник и приложник нашег дома.

ЗОРАН: 366 0466

ЕВО СРБИНА! Нигде се не истиче и нигде се и не доказује, а привреди више од нас свију за Дом Светог Саве у Гринзбари. Док смо сви ми радили кад не губимо своју дневницу, наш "пламбер" је у своје радно време радио са машинама, плаћао из свог џепа раднике што с њим раде и на време завршио свој посао. Нека те брате Зоране Бог и Свети Сава благослове и на други начин надокнаде, а највише у здрављу и весељу!

На слици: ЗОРАН КРАВАРСКИ ПРЕД САЛОМ и у БАГЕРУ

Затим је следило припремање за прославу, прославу 600 година од Косовског боја, за коју смо одредили дане: суботу и Недељу 10 и 11. јуна 1989. Да би сала била намештена, треба два дана да раде неколика човека, па је то урађено у петак и суботу. Жене нашег Кола српских сестара "Огњена Марија" вредно су радиле целу недељу, прерући новокупљене суде, који на себи носе лик Светог Саве и успомену на Прославу. Илија Чубрило је набавио из пиваре пиво, а он је и на сали велики посао учинио. Слободан Јузбашић нам је направио роштиљ и још се пријавио да ће на њему пржити ћевапе оба дана. Жене из ФК "Србија" купиле су лепе бронзане вазне са цвећем и тако украсиле и зачиниле славље. Оне су дошле и у петак много помогле за припреме око прославе, чистећи и перући, на чему им се захваљујемо. Перо Ђорђевић је са својим малим камиончићем довозио и одвозио што треба, и на себе узео обавезу да чува салу током прославе.

НЕДЕЉА: Сала је препуна народа српскога из свијех крајева Мелбурна, а наравно највише наших парохијана. Седам стотина је поседало у главној сали, док су остали морали да стоје или да шетају. Па ипак је за свакога било комотно и удобно. Као што видите на слици, салу је зачинио плафон и светла у плафону, на чему треба честитати умешности управе.

Ово је поглед с бине према малој сали, где је била кухиња смештена и деца која су играла и која нису учествовала у програму. Управа планира да прегради велику и малу салу, да би добили две независне. Кад је потреба употребљавати велику, а за мање ствари користити малу салу, која је већа од калтонске.

У суботу по подне све је било спремно и на своме месту. Чекало се само да народ дође и својим доласком награди труд трудбеника Светосавског дома. Сви смо се радовали завршетку и успеху, али смо истовремено били преплашени, јер је киша непрестано као из кабла падала. Бојали смо се, хоће ли народ доћи по овако лошем времену. Највише нам је жао било драмске групе из Сиднеја. Шта ако народ не дође, а они превалили толики пут? Али кад Србин негде науми ништа га не може помести. Тако благочестиви Срби и овај пут навалише око 7. сати и испунише салу. А ову салу није лако испунити, јер прима 700 особа. Услед блата на имању, многи су се заглавили, а многи су морали на улици тражити места за паркинг.

Јовица Пјевач је отворио прославу Српском химном и пожелео добродошлицу гостима из Сиднеја и Канбере и свима гостима. Затим је најавио нашег свештеника о. Драгомира који је одржао краћи говор о Косову:

"Косово је света српска земља. Света јер је пуна светиња и пре Видовдана и после Видовдана. То је део Србије који је најокићенији српским олтарима које су подигли славни Немањићи у славу Божију и славу српског народа. То је света земља јер се на њој проли крв праведника и хришћанског борца Цара Лазара и његових витезова, почевши од Милоша и лијепе ките Југовића.

Косово је спомен славе и јунаштва и неслоге и издајства.

Косовом, Милошем и Лазаром су се напајали Срби 600 година и на њему поуку имали, како се славно живи и витешки мре, пазећи да не би на кога пала љага Бранковића...

Још који дан и тело светог Цара Лазара ће стићи у прекрсну цркву Грачаницу и са њиме стотине хиљада Срба. И ми овде иако толико далеко, славимо јунаштво српске војске на убаву пољу Косовскоме..."

Затим је уследио позоришни комад Косовски бој, који је приказан у пет чинова. Гости из Сиднеја су га врло добро спремили, на чему им веизмерна хвала.

Позоришна група из Сиднеја је заиста дивно извела комад КОСОВСКИ БОЈ, што се и са слике да видети по ношјама и броју учесника.

После комада, наставило се са народним весељом чак до два после поноћи. Гости су се онда разишли, а чланови управе, Сестре и остали који су дошли да својим радом допринесу прослави, остали да све почисте, оперу и поставе. За њих је крај био ујутру после пет сати. Одспавали су мало, или боље рећи оддремали, а онда опет "Јово наново". Кад је у Недељу 11. јуна почео да пристиже народ, и кад се у салу погледа са степеница свак је био очаран изгледом. Нигде блата, нигде прашине него све чисто и на свом месту. Велике округле столове прекрили бордо чаршафи, таџири за ручак са амблемом наше цркве, чаше и вазне са цвећем. Дан је био бистар до иза подне, па се могло макар с миром ући у салу. У један сат више није било места за одрасле у великој сали, а деца су смештена у малу салу код кухиње. Због тога је већ у два сата свак пуштан, ако жели да стоји. Свештеник је благословио трпезу и онда је почео да се сервира заиста богат ручак: супа, свињско печење, салата, пита, колачи и кафа. Није био лак посао толики народ послужити, али захваљујући помоћи девојака и жена Сестре су све доста брзо услужиле. Онда је Јован Пјевач најавио главног говорника Др. Војислава Шешеља познатог борца за српска права у комунистичкој Југославији, који се заиста показао као такав Србима у Аустралији. Својим говором је потврдио оно за чега се политичка емиграција залаже читавих 40 година.

Велика фолклорна група АВАЛА је својим играњем и изгледом зачинила прославу и одушевила све госте.

Затим су наступали фолклори: ЦШО из Канбере, ЦШО из Ст.Албанса, ФК "Србија" и на крају ФГ"Авала" из Калтона која је све присутне одушевила бројем и квалитетом играња.

А онда је коловођа Давид Дакић са крсташом барјаком повео краљево коло, после кога се наставило са весељем до касно увече.

Тако је Слободна српска православна црква "Свети Сава" обележила 600 година од Косовске битке.

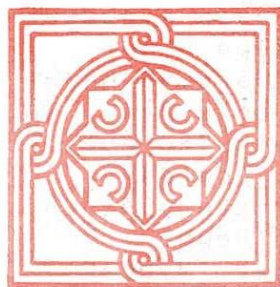

ВИДОВДАНСКИ ПАРАСТОС

НЕДЕЉА 2.ЈУЛИ 1989.

СВЕТА ЛИТУРГИЈА У 10.ЧАСОВА,
ПАРАСТОС

И ДАЋА У ДОМУ У КАЛТОНУ

ПРИЛОЗИ ЗА ЦРКВУ

ОД 4.МАРТА ДО 4.ЈУНА 1989.

Ангелина Богдановић	10	Ирена Ковачевић	10
Бранко Стакић	20	Милан Јеврић	10
Александра Јакшић	10	Петар Маљковић	20
Јован и М.Пјевач	10	Спасоје Цвикић	50
Душан Бусија	20	П Јовић	20
Мила Пауновић	50		
Милан за +Милована П.	50	Вито Петровић	10
Илија Чубрило	50	породица Љајић	50
Миле и Ј.Мирковић	60	Љубиша Цветковић	20
С Грујић	20	Глигорије Хешков	20
Станиша Грујић	20	М Марић	10
Радмило В.Живковић	20	С Јокић	20
Михаило Томић	10	Миломир Јоцић	20
Др Слободан Филиповић	20	Слободан Матић	20
Радмило Б Живковић	20	Драгомир Ђорђевић	10
П Бусија	10	Драгољуб Јовановић	20
Вангел Спасовски	30	Радмило В.Живковић	20
Јован Лазић-Бата	10	Бранко Стакић	20
Софија Духон	10	Д Кујовић	20
Бранко Ђорђевић	20	Александар Миља	5
Лазар Јузбашић	10	В (нечитко име)	40
Вера Ђурић	10	Драгољуб Стаменковић	20
Драгољуб Карић	100	М и С Станић	10
Ђорђе Ракић (м)	20	Живојин Миленковић	5
нечитко име	10	Ђесика Козић	10
М Драговић	5.	Витомир Јевремовић	10
Михаило Банић	20	о.Драгомир Шиповац	55
Д Перић	20	Мила Глоговац	50
Саво Чубрило	20	Параскева Богићевић	50
Алекс и Вера Шиповац	60	Ратко Шиповац	100
Р Машић	10	Душан Петковић	10
Др Слободан Филиповић	20	Љубомир Спасојевић	10
Младен Стакић	20	С Грујић	20
Данко Ћосић	50	Мирко Борановић	20
Жарко Сретеновић	50	Драгутин Борановић	20
Слобо Предић	10	Раде Јоветић	20
Јово Бараћ	20	Радомир Стојковић	30
Јула Кончар	5	Вукота Богићевић	20
Душан Јованов	20	Медељко и М.Павловић	10
Горан Митић	10	Новак Јанковић	20
Васо Груловић	10	Милојко Југовић	20
Јасна Хај	20	Зора Миливојац	30

ПРИЛОЗИ ЗА "СВЕТОСАВНИК"

ОД 4.МАРТА до 4.ЈУНА 1989.

Десимир Огњановић	5	Милош Дакић	10
Михаило Јовановић	10	Милан Цимбаљевић	10
Душан Косановић	5	Радмило В.Живковић	10
МОлан Вукчевић	20	Божо Милановић	10
Михаило Томић	25	Гвозден Поповић	20
Вера Ковачевић	20	Обрад Тркља	20
Миле Бањанин	10	Јово Дубајић	10
Раде Петровић	10		

ПРИЛОЗИ ЗА НОВИ ДОМ

НОВИ ПРИЛОЗИ ДО 15.ЈУНА 1989.

Јован и Милица Пјевач	1000
Милан Ковачевић	100
Милорад Милосављевић	50
Саво Лончаревић	10
Богдан Болта	100
Спасоје Цвикић	200
Радмило Б.Живковић	100
Раде Оклобџија	104
Милка Пауновић	200

Свима вама драги приложници велика хвала, а од Бога награда. Захваљујући вашој дарежљивости која је била обилна, успели смо салу доведе подигнути. Наш свештеник је на Прослави 600 година од чувене Косовске битке рекао да се ништа не дугује, што је својеврстан рекорд, али је истовремено скренуо пажњу да се и благајна исцрпила. Због тога апелујемо опет на вас браћо Срби, помозите опет да би се све у потпуности завршило, а првенствено паркиралиште. Хвала вам за све што сте досад учинили!

УПРАВА

ПРИЛОГЕ КОЈЕ ДАТЕ ЗА ГРАЂЕВИНСКИ
ФОНД МОГУ СЕ "КЛАЈМОВАТИ" У ПОРЕЗ

ПРИЛОЖИТЕ САД У ЈУНУ

ПОКЛОНИ ЗА САЛУ О ВИДОВДАНСКОЈ ПРОСЛАВИ

Бождар Марковић --- поконио 50 вазни за астале
у вредности од \$ 217,25

ПРИЛОЗИ ЗА ЦВЕТЕ

С Марковић	\$ 100	Л Ђурић	20
Д Петровић	52,25	Р Живановић	20
Б Томић	5	Ђ Петровић	10
П Марковић	20	С Јевтовић	10
З Петровић	10	Д Вукановић	5
М Јузбашић	20		

150 ПЕПЕЉАРА

ПОКЛОН РОДИТЕЉА Ф "СРБИЈА" У ВРЕДНОСТИ ОД \$150

Јован Шамановић	Јела Булатовић
Владимир Пекић	Богдана Козомара
Раза Белић	Раде Живановић
Славко Ђурић	Бошко Ђорђевић
Санко Аперлић	Милан Вековић
Слободан Јузбашић	Савета Јевтовић

Омладина "Шумадије" је дала прилог од \$100, за
помоћ довршавања сале. Хвала им и хвала свима.

ЦАР ЛАЗАР

ЦАРИЦА МИЛИЦА

СМРТ МИЛОША ОБИЛИЋА

(Милош пошто је убио Мурата, покушава да се врати у српски логор)

Милош дору био научио да се никоме у руке не да. Онда Милош приђе па узјаши коња и почне да бјежи откудa је и дошао. Све је тада Турке простирао, и себи је пута отварао. Ту излегне та проклета баба, црна баба како црна крља, па им рече: „Море, Турци, море, ацамије, тако ли се такав јунак хвата? Нег’ обрн’те копља наопако, и обрн’те сабље наопако, дора се под плећке убости, па ће дора на колена пасти, и јунак ће вама сам у руке допасти.“ Турци учинише како им рече баба, и сви обрнуше копља наопако; коњ се испод плећке убоде, паде на колена, и Милош одскочи од њега. Турци га онда опколише, и не смедоше му прићи све док јунак није копље из руку изметнуо, а онда га жива ухватише, али не знадоше како оклоп да му скину. Много су се били обртали, и око њега заходили, а не би се сами ни сетили од јунака да скину оклопа. Њима рече опет она баба, она проклетница, црна баба како црна крља: „Море, Турци, море незналице, с гледањем се јунак не отвара, са гледањем оклоп се ни скида, но запал’те до два огња жива, ни далеко нити врло близу, и угрејте два казана воде, међу огњеве турите јунака, па га врелом водом посипајте, сам ће јунак себе отковати, или вама кључеве казати“. — Они запалише два огња жива, ни далеко нити врло близу, и загрејаше два казана воде. Милош дође до ђиди невоље, да га не би

жива изгорели, и водом га врелом попарили; он показа њима оне кључе, ситне кључе под десним мустаћем. Они му узеше кључеве и расковаше му оклоп.

То се место сада зове *Расково*.

После се договараху Турци да га погубе. Добар јунак, Милош Обилић, кад је видео да ће погинути, овако је говорио Турцима: „Море, Турци, викните ми ону бабетину, ја имадем рода и порода, хоћу аманет да им оставим да ме више живог не чекају“. – Турци викнуше бабу, и она се приближи Милошу, а Милош јој рече: „Приђи ближе, бабо, да ти кажем један аманет“. Баба се приближи да боље чује, а Милош је дохвати за нос зубима и сав јој искине.

То се место и сад зове *Бабин мос*, место *Бабин нос*.

Кад Турци видеше шта Милош уради, одмах га сабљом ударише по шији и посекоше га.

То се место од тада зове *Бакишија*.

После га бацише мртвога на неко место и главу му турише међу ноге. Онда се јунак онако без главе диже, па узе главу под мишку и побеже с њом. – Али нека девојка копала је са мајком коломбаћ и видела га како бежи без главе, а главу носи под мишком, па рече матери: „Куку, мајко, видиш како онај човек бежи без главе и главу носи под мишком?“ Мати јој рече: „Ћути, црна ћерко, не гледај тамо, немој да урекнеш јунака, без очију остала, каква си!“ – Милош одмах паде, а девојка остаде без очију.

Од тога времена на томе месту постала је *Милошева бања*.

Кад је Вук Бранковић издао кнеза Лазара турскоме цару, онда је замолио онога да не иде даље од Звечана. „То место тамо нека остане *бош*“. Цар га

послуша и није пустио војску да иде даље.

Од ове речи бош, добили су уме Бошњаци.

ПОКЛОНИЛИ ЧАШЕ И ЧИНИЈЕ ЗА САЛУ

Милка Лукић	3.	дазена чаша	
Вера Кљајић	2.	"	" и 2. чиније за супу
фамилија Спасовски	3.	"	"
Мара Милекић	4	"	"
Јела Булатовић	2	"	"
Ружа Обрадов	4	"	" и 2 чиније
Љубинка Седларевић	6	"	"
Радмила Цвијетић	5	"	"
Душанка Петрић	3	"	" и 2 чиније за супу
Рада Милекић	4	"	"
Љубица Јевтовић	2	"	"
Јока Козомара	3	"	"
Грозда Ђукић	2	"	"
Даница Лакић	2	"	"
Ђулија Богдановић	3	"	"
Г-ђа Кнежевић	2	"	"
Зорка Шиповац	2	"	" и 2 чиније за супу
Вукосава Јузбашећ	2	чиније за супу	
Радмила Оклобџија	3	"	"
Анђелија Чубрило	3	"	"
Драгица Оклобџија	2	"	"
Милка Поповић	3	"	"
Живана Нешић	1	"	"
Невенка Бањанин	4	"	"

КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА СЕ СВИМА ЗАХВАЉУЈЕ НА ПРИЛОЗИМА ЗА СУБЕ, И МОЛИ ОСТАЛЕ ЖЕНЕ КОЈЕ ЖЕЛЕ ДА ПРИЛОЖЕ НЕШТО ОД ГОРЕ НАВЕДЕНОГ ДА ДОНЕСУ ЗА СЛАВУ 30. ЈУЛА 1989 КОД НОВЕ САЛЕ У ГРИНЗБАРИ.

СЕСТРЕ СЕ ТАКОЂЕ ЗАХВАЉУЈУ СВИМ ЖЕНАМА ШТО СУ ПРИСКОЧИЛЕ И ПОМОГЛЕ ДА СЕ ПОСЛУЖИ РУЧАК СВИМ ГОСТИМА ЗА ВИДОВДАНСКУ ПРОСЛАВУ, А НАЈВИШЕ ОНИМА КОЈЕ ДОНЕСОШЕ ПИТЕ И КОЛЈАЧЕ, ДА БИ ОНАКО ДИВНО УГОСТИЛИ СВЕ ГОСТЕ. ХВАЛА!

ВИДОВДАН

И сада има трагова у српским народним веровањима о многобожачком божанству Виду. Уз веровања, очувало се његово име и дан празновања. Они који болују од очних болести обраћају се св. Виду да их извиди (излечи). На Видовдан бере се биљка видовчица, која је посвећена св. Виду и има његово име, па се њоме лече очне болести. У Црној Гори и Херцеговини уочи Видовдана палиле су се испред кућа ватре од сламе и сухог грања, прескакали су их младићи и девојке (ове с венцима на глави) и говорили: „У име Бога и светог Вида“. То је несумњив остатак опште народне свечаности дочекивања дана многобожачког божанства видара (лекара), који је, по каснијој наивној народној етимологији његова имена, задржао само улогу лечења вида (очију), а сва остала лечења пренета су на враче (лекаре), хришћанске свеце Кузмана и Дамњана.

Неколико веровања и љубавних гатања употпуњују бледу слику празновања Вида. О Јелесијевдану (14. VI) се говори: „Јелесије просо сије, иде Виде да обиде (обиђе), што је никло да је никло, а што није нек' не ниче“. Пре Видовдана се не једу трешње, а св. Вид у загробном животу не да трешње оној деци чије су их мајке окусиле од нове године, а нису их поделиле туђој деци. На Видовдан, пре сунца, посећују се извори и умива се, пошто се у воду убаци биљка ви-

довчица. Када се сунце појави, верници се, окренути истоку, крсте и говоре: „Виде, Видовдане, шта очима видео, то рукама створио“. Код извора се остављају црвени конци, које нико не узима. У Босанској Крајини девојке уочи Видовдана беру црвено цвеће вид (видић) и „модро виду“. Пред спавање цвеће ставе под јастук и изговоре: „О, мој Виде, виђени, о мој драги суђени, ако мислиш јесенас (да је проси), дођи вечерас, у први санак на састанак“. Онда се верује да ће се удати за младића који јој дође у сну. Изјутра на Видовдан девојке се умивају росом и беру расцветало пољско цвеће, завежу га у струк црвеним концем, однесу на брзак реке и потопе у воду. Сутрадан прскају струком младиће које воле (тако откривају своју љубав према младићима). Изјутра се готово обавезно износи рухо из куће да се проветри и да га сунце „види“.

и величањем косовских јунака (Обилића, браће Југовића и др.) и певањем уз гусле. Иначе се овога дана не пева, не игра и не весели. На Косову се казује да уочи Видовдана у глухо доба ноћи све реке потеку за часак црвено као крв, јер су многи ратници тог дана изгинули на Косову. У земљама северне Европе играло се у славу св. Вита на дан 15. јуна: играчи су водили коло три (или пет) корака напред, два (или три) корака назад. Такав начин култног играња најбоље су одржали Срби, али само у својим забавним играма.

На Видовдан кукавица престаје да кука за изгинулим косовским јунацима. Од 1913. уобичајило се да се на Видовдан спомену изгинули ратници у периоду 1912–1918. и да се дели јело и пиће за њихову душу. Тако се на Видовдан евоцира сећање на изгинуле ратнике.

30
ВЕНЧАЊЕ МИЛИСАВА И СУНЧИЦЕ

Милисав и Сунчица су се венчали у цркви Светог Саве 14. маја 1989.

Милисав је рођен у Ст. Албансу и док је наш свештеник тамо служио 6 година, Милисав је био увек у цркви за певницом и знао је целу Литургију да пева скоро напамет са својом сестром Милицом. Док су му браћа Јован и Марко служили у олтару. Из те присности са свештеником он је изабрао да се код нас у Калтону венча са својом изабраницом.

Била је то права српска свадба. Да би увеличао весеље довео је ујака, тетку и родицу из Србије, а из Викторије је било око 400 сватова. Читаву се вече пило и наздрављало за њихову срећу и слогу, а највише да би ускоро пре године дана било крштење.

И ми се придружујемо њиховим честиткама, желећи да их Божји благослов прати.

НА МНОГАЈА ЉЕТА !!!

ПОМОГНИТЕ ЦРКВУ НА ШЋЕПАН КРСТУ

Ако сте прочитали МОЛИТВУ ПРВУ од Вука Драшковића, сазнали сте о страхотама које су усташе починиле баш у крајевима око Стоца у Херцеговини, где се и налази Шћепан Крст и његова црквица, остала сама са четири српске фамилије, јер су остале поклане. Недавно њих четири фамилије и деца покланих су подигли ограду, да стока не улази у порту, а сад је на реду оправка саме цркве, која је у доста лошем стању и прети опасност да је држава не затвори и стави на њу "спомен плочу" и тиме забрани даља богослужења, јер је у тој парохии то исто урадила у четири цркве.

Свештеник Симеон Биберџић се обратио г. Васу Рупару који је из тог места и моли га да се помогне, да би та црква била спомен да су ту Срби живели, и да ће и даље живети.

ПРИЛОГЕ ЗА ЦРКВУ НА ШЋЕПАН КРСТУ МОЖЕТЕ
ПОСЛАТИ ДИРЕКТНО ВАСУ РУПАРУ, КОЈИ ЋЕ ВАМ НА
ПРИЛОГ ПОСЛАТИ ЗАХВАЛНИЦУ И ПРИЗНАНИЦУ:

ВАСО РУПАР: 4. Heatherly crt.
WODONGA, Vic. 3690

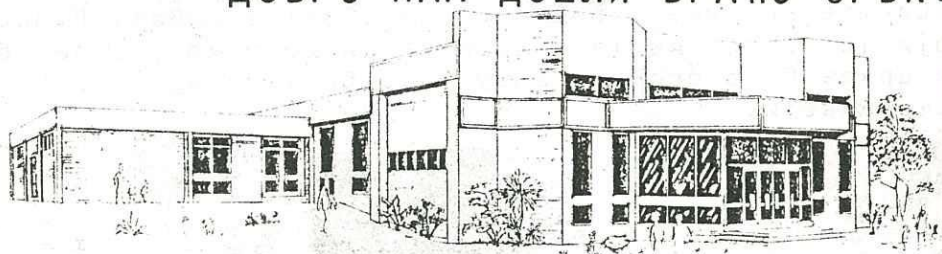
Или донесите прилог на Видовдански помен у
цркву у Калтон 2. јула, где ће и Васо бити.

СЛАВА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА ОГЊЕНА МАРИЈА

НЕДЕЉА 30. ЈУЛИ 1989.

У НОВОМ ДОМУ LOT 10. DIAMOND CREEK RD
GREENSBOROUGH

СЛУЖБА ЋЕ БИТИ У МАЛОЈ САЛИ СА
ПОЧЕТКОМ У 10:45 ЧАСОВА, РЕЗАЊЕ СЛАВСКОГ
КОЛАЧА, ЗАЈЕДНИЧКИ СЛАВСКИ РУЧАК
ДОБРО НАМ ДОШЛИ БРАЋО СРБИ!

ДОМ СВЕТОГ САВЕ СЕ НАЛАЗИ: DIAMOND CREEK RD.
GREENSBOROUGH
САМО 500.м. ПОСЛЕ GREENSBOROUGH BY PASS

БРАЋА, ЈОВАН И МАРКО ПОМАЖУ О. ДРАГОМИРУ

Васкрс је велики празник хришћанства, а посебно је за Србе значајан. Тога дана се слави победа живота над смрћу. Слави се васкрс Богочовека Исуса Христа који постаде првенац из мртвих.

Српски народ, који је увек праћен Голготатама, нада се и своме васкрсењу. И данас када се над српски народ надвио облак густ, који прети да сатре читаво Српство и када многи постадоше малOVERНИ и млаки, ми хришћани, деца Светог Саве и потомци Светог Цара Лазара верујемо у победу живота над смрћу. Правде над неправдом и истине над неистином. Верујемо свим својим бићем да ће праведни Судија свакоме дати по делима његовим. Та вера и нада у милост Божију довела је многе Србе у калтонску цркву, да се духовно освеже и смогну снаге на даља прегнућа. Многи су се тога дана и причестили, а нарочито они из удаљених крајева Викторије.

*слава
Србину!*

ОБАВЕШТЕЊЕ ПАРОХИЈАНИМА О ИЗДАЊИМА НАШЕ ЦРКВЕ

Да би нам остао у трајној успомени ШЕСТОТИ Видов дан издали смо песмарицу под називом СРПСКЕ ПЕСМЕ ВИДОВДАНА, у којој се налазе старе надодне песме, као: ЖЕНИДБА ЦАРА ДУШАНА, ЗИДАЊЕ РАВАНИЦЕ, МИЛОШ У ЛАТИНИМА, КОСАНЧИЋ ИВАН УХОДИ ТУРКЕ, БОЈ НА КОСОВУ, СМРТ МАЈКЕ ЈУГОВИЋА, КОСОВКА ДЕВОЈКА и многе друге. Цена је свега \$ 2.00

К С Сестара "Огњена Марија" је направило дивне флаше са српском круном у **З**лату и ликом Светог Цара Лазара са пригодним текстом, што је одлично за славу да се из ње наздравља. Цена је \$ 35.00

Епархија је направила таџиरे са српским штитом и тробојком што је исто диван украс. Цена \$15.00

НОВА ЗБИРКА ПЕСАМА

ДОБРО ЈУТРО СРБИЈО!

У оквиру прославе Шестогодишњице Косовске Битке, излази из штампе књига са 130 осећајних српских песама.

Књига садржи два дела. У првом делу су песме: побожне, родољубиво-борацке, Косовске, Равногорске, песме посвећене српским великанима, описани догађаји из безбожног пакла мисаоне и песмице за српску децу!

У другом делу књиге су прикази песама "ВЕЧНОЈ СРБИЈИ" од исте ауторке, које су путем српске штампе и преко писама дали истакнути Српски Родољуби - Срби и Српкиње, борци за слободу Српског народа, који су изразили своју велику љубав према Српском Роду и МАЈЦИ СРБИЈИ!

Цена књиге је \$ 20. са поштарином. Наручбине слати на адресу писца:

Danica P Djokić - Srpkinja

37 Avondale Ave.

ST. ALBANS, Vic. 3021

D&M SILVER SERVICE
CATERING

У Вези кухиње и услуге
за сва ваша весеља, у
вашој кући или у сали
вашег избора ми вам
можемо изаћи у сусрет.

За више информација
назовите:

ДОМКА ЋЕРАНИЋ: 336 7381

TEL.: 874 1349 Aft. Hours

Kosta Nagradic & Sons

PAINTERS & DECORATORS

WALLPAPERING & RENOVATIONS A SPECIALTY

FREE QUOTATIONS

31 Carween Avenue
Mitcham 3132

Коста и синови
су добри
чланови цркве
и добри људи.
Они су исто
тако добри
мајстори за
фарбање, због
чега их вама и
препоручујемо.

John Allison/Monkhouse

Funeral Directors

94 VICTORIA STREET, NORTH RICHMOND 3121
TELEPHONE: (03) 428 3518

П О Г Р Е Б Н О П Р Е Д У З Е Ћ Е

ОРГАНИЗУЈЕ И ОБАВЉА САХРАНЕ У БИЛО КОМЕ
КРАЈУ МЕЛБУРНА, ВИКТОРИЈЕ ИЛИ АУСТРАЛИЈЕ.

ПО ПОТРЕБИ БАЛСАМУЈЕ И ШАЉЕ У СВЕ ДЕЛОВЕ
СВЕТА.

УСЛУГА 24.ЧАСА У НЕДЕЉИ

Позовите нас тамо где смо вам најближи:

SPRINGVALE (централа)	547 7711
BENTLEIGH	557 4155
BRIGHTON	592 7011
BRUNSWICK	380 1592
COBURG	386 1698
CAULFIELD	211 4515
FRANKSTON	783 7722
MORNINGTON	(059) 75 2132
RICHMOND	428 3518
SANDRINGHAM	598 2592

TAXATION

VEKOVICH & ASSOC.

588 PLENTY RD. PRESTON, 3072

OUR NEW PHONE IS: 478 1915

NEAR THE CNR. OF PLENTY RD. & WOOD ST.
TRAM STOP FROM CITY 52

Испуњавамо све врсте формулара
за пријаву пореза - на доходак,
business, p/ship и слично.

Пружамо вам бесплатну саветода-
вну службу.

KOSOVO Radio & T.V. Service

**75 Scotchmer Street
North Fitzroy**

Phone: 481 3269

Manager: P. SOJEVIC

- ★ *Color T.V.*
- ★ *Hi-Fi*
- ★ *Antenna Inst.*
- ★ *Reconditioned
T.V.s*

T.V.s BOUGHT (any condition) & SOLD

ВРШИМО ПОПРАВКЕ ТЕЛЕВИЗОРА У
БОЈИ И ЦРНО-БЕЛИХ, ГРАМОФОНА,
ИНСТАЛИРАМО АНТЕНЕ, КУПУЈЕМО
И ПРЕПРОДАЈЕМО ТЕЛЕВИЗОРЕ.

ВЛАСНИК ПЕТАР СОЈЕВИЋ

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

FREE SERBIAN ORTHODOX CHURCH

“ST. SAVA”

230 STATION ST., NORTH CARLTON, VIC., 3054